

TUOMAS LILUS

ETSIVÄTOIMISTO
HAKA

CRIME
TIME

KOVA LUU

TUOMAS LIUS

ETSIVÄTOIMISTO
HAKA

KOVA LUU

CRIME
TIME

*Suomen Kulttuurirahaston Pohjois-Karjalan rahasto ja
Taiteen edistämiskeskus ovat tukeneet tämän teoksen kirjoittamista*

© 2024 Tuomas Lius
Syvien vesien virsi Sanat: Juha Jyrkäs

Kannen ulkoasu: Timo Numminen
Taitto: Noora Ohvo
ISBN: 978-952-382-852-0
Painettu EU:ssa

*”Siihen aikaan ja myöhemminkin oli maan päällä jättiläisiä,
kun jumalien pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä
synnyttivät heille lapsia. Juuri näitä olivat muinaisajan
kuuluisat sankarit.”*

– 1. Moos. 4

YKSI

Rantaviivaa kulkevan miehen olemus vihjasi vaatimattomasta ja hillitystä luonteesta. Tuuli härnäsi sivujakaukselle kammattuja hiuksia, ja hopeinen ristikoru keinahti rinnuksella, kun hän poimi kiven ja viskasi sen mereen. Sitten hän sattui vilkaisuun sivulleen ja naurahti muka yllättyneenä kohdatessaan kameran tuijotuksen.

– Ai hei, en huomannutkaan teitä, mies seisahtui ja työnsi toisenkin kätensä bleiserin taskuun. – Nimeni on Marko Pippurinen ja olen löytänyt Jeesuksen. Mutta oletko sattunut näkemään televisioni kaukosäädintä?

Pippurinen hörähti lyhyesti, ja tiiviimpi kuva tarkentui sileäksi ajeltuihin kasvoihin.

– Leikinlasku sikseen. Edessäsi on muuttunut mies. Jos olisimme tavanneet vuosi sitten, olisit pitänyt minua sietämättömänä renttuna, sillä monikaan pahe ei ollut minulle vieras. Alkoholi? Luonnollisesti. Huumeet? Kyllä kiitos. Tupakointi? Sinä *et* olisi halunnut nähdä minua nikotiinirefloissa. Porno? Katso, mitä se paholaisen juoni teki kädelleni.

Pippurinen väänsi ylös oikean kätensä, joka oli paketoitu paksuun sideharsoon ranteesta sormenpäihin asti. Kamera lähti vetäytymään verkkaisesti astelevan miehen edellä.

– Mitä muuta? Työttömyyskorvauksen huijaaminen, omaisuuden varastaminen, uhkapelaaminen, henkilökohtaisen

hygienian passaaminen, exän intiimien kuvien levittäminen netissä ja sitten jotain synkempää kamaa, mistä en aio edes puhua. Mutta ollaanpa nyt rehellisiä: kuka meistä *ei* olisi syylästynyt näihin?

Pippurinen pysähtyi, ja hänen katseessaan loisti syvä tietävyys.

– Niinpä, Pippurinen hymähti. – Olin huonoilla teillä vuosi, mutta *kukaan* meistä ei ole täydellinen. Ei edes Jeesus. Hän julisti lähimmäisenrakkautta, mutta vaati fanejaan rakastamaan *itseään* enemmän kuin perheitään ja heilutti pilvipalvelunsa vippikorttia yllyttäen porukkaa hylkäämään vaimot ja lapset. Sanoessaan, että ”jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hän on saava yltäkyllin, mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin mitä hänellä on”, Jesse olisi saanut Riikka Purran jättämään lammin tuolilleen, ja samalla kun äijä korosti anteeksiantamusta, se pudotteli parta päristen eppisiä servauksia kuten: ”Hänen lapsensa minä surmaan *rutolla!*”

Pippurinen teki terveen kätensä sormilla pirunsarvet ja huudahti: – Raadioo Roock!

Sitten hän veti naamansa vakavaksi, aivan kuin joku kameran takana olisi antanut hänelle äänettömän määräyksen.

– Mutta miten minä löysin Jeesuksen? Antamalla hänen koskettaa minua tänne, ja jos kuuntelet audio podcast -versiota, niin osoitan siis sydäntäni.

Pippurisen silmät kostuivat päätöksestä ja hänen katseensa lävisti kameran linssin.

– En olisi löytänyt Jumalan valtakuntaa, jos en olisi antanut itselleni siihen mahdollisuutta; jos en olisi hakeutunut ympäristöön, jossa saatoin kohdata itseni.

Kuvaruudun alareunaan ilmestyi nimi samaan aikaan, kun Pippurinen lausui sen:

– Päihdekuntoutuskoti Elämän virta. Tukea päihteettömään elämään ja arjenhallintaan.

Kuvaan marssi totinen nainen, joka pysähtyi seisomaan Pippurisen kylkeen.

– Sain vertaistukea ja oman vastuuhuoltajan: Kaian, pelastavan enkelini, Pippurinen loi naiseen katseen laupea hymy huulillaan. – Hei Kaia. Jumalan rauhaa sinulle.

– Hei Marko. Armoa ja siunausta myös sinun elämäsi.

Meikittömän Kaian ikää oli vaikea veikata; hän saattoi olla mitä vain kolmenkymmenen ja viidenkymmenen välillä. Hiukset oli sidottu nutturalle, ja yllään hänellä oli vartalon muodot peittävä pukumekko sekä mitäänsanomaton tätipusero.

– Mikä on sinun tarinasi? Pippurinen sanoi. – Haluan kuulla sen – ja *auttaa*. Hei hei. Ja siu-siu-siukkuja.

– Siunausta, Kaia lausahti ja kallisti päätään.

Klik.

Hotellihuoneen hämyssä Pippurinen pysäytti videotiedoston. Hän nojasi taaksepäin ja vilkaisi Kaiaa. Kimonoon sonnustautunut nainen oli kääpertynyt sohvannurkkaan.

– No? Pippurinen kysyi nyökäten tietokoneeseen päin. – Kelpaako puljulle?

– Timanttia. Elämän virta kiittää.

Kaia hymyili ilkkurisesti, ja hänen äänessään oli tylsistynyt vire. Hän kallisti bourbonlasin huulilleen ja antoi juoman valua hitaasti kurkustaan. Sitten hän nousi ylös ja avasi kimononsa vyötärönauhan. Kiiltävä silkkivaate valahti lattialle, kun hän siirtyi sängylle lantio houkuttelevasti keinahdellen ja yllään pelkät tatuoinnit.

Kaian siveellisyys oli haihtunut kuin keikat Aku Hirviniemen kalenterista.

Nainen oli keskimittainen, ja kurvit olivat juuri oikeissa paikoissa. Hän sai veden herahtamaan Pippurisen kielelle kömpiesään sängylle nelinkontin, päärynänmuotoiset rinnat roikkuen käsivarsien välissä ja pakarat heiluen miestä päin. Selkä notkahti kuopalle samaan aikaan, kun takapuoli nousi pystyyn ja

asettui tarjolle. Sitten hän katsoi olkansa yli, hiukset roikkuen paksuna verhona kasvojen ympärillä.

– Ala tulla, iso poika, Kaia virnisti suu kosteana ja odottavana. – Ei tää perse itseään syö.

– Ja kuka sano, et romantiikka on kuollu? Pippurinen nousi ja meni enkelinsä luo.

***

Kokonainen vuosi oli kulunut siitä, kun Julia Noussair ja Marco Pippurinen eli etsivätoimisto Haka oli upponnut kaulaansa myöten ympäristörikossotkuun Vaaralahdella, Pohjois-Karjalan takamailla. Oli vuosi siitä, kun palkkatappaja oli runnellut Pippurisen käden ruuvipuristimella, ja kahdeksan kuukautta siitä, kun kivunhoidossa tarvittut opioidit olivat suistaneet Pippurisen koukkuun.

Komisario Ukkonen oli jäädyttänyt etsivätoimisto Hakan toimiluvan Vaaralahden kekkereiden esitutinnan ajaksi ja määrännyt Pippurisen päihdekuntoutukseen, jonka moitteeton suorittaminen oli ehdoton edellytys hommien jatkamiselle. Kaikista paikoista, minne Ukkonen olisi voinut Pippurisen työntää, komisario valitsi tietysti sen, minkä tiesi olevan tälle kaikista vastenmielisin. Kristillisiin arvoihin sitoutunut Elämän virta kukoisti Keski-Suomen syrjäseudulla ja tuntui Pippurisesta paikalta, joka oli räätelöity esivaltaa ja auktoritetteja vieroksuvan ateistin painajaiseksi: aamut alkoivat rukouspiirillä, jatkui-
vat mieltäkääntävän pitkäveteisillä luennoilla ja sitten oli vielä pakko osallistua jokalauantaiseen sambajumalanpalvelukseen, paikanpitäjien ajatukseen hyveellisestä hauskanpidosta.

Pippurinen oli jo hautonut suunnitelman varastaa toiminnanjohtajan auto ja painella menemään, kun hänen vastuuhoidajansa paljasti karvansa. Kirjaimellisesti.

Entisenä seksialan monityöläisenä ja narvalaisen huume-

paronin heilana Kaialta ei villeyttä puuttunut. Hän oli itsekin käynyt Elämän virrassa kuntoutumassa mutta kiertänyt pyhyiden paulat ja valinnut jatkaa paheiden polulla hartaan uskonsisaren roolissa. Aina silloin tällöin Elämän virran aallot toivat hänen eteensä eksyneen sielun, joka ei halunnut sitoutua kuntoutumiseen ja josta sai kumppanin hauskanpitoon.

Pippurisessa Kaia osui kultasuoneen.

Kaian ja Pippurisen välillä ei ollut niinkään kemiaa kuin roihuava kemikaalipalo: tuhovoimainen, vaikeasti sammutettava ja vähänkin itsetuhoiselle luonteelle mahdoton vastustaa. He olivat harjoittaneet haureutta invavessoissa, jätekatoksessa ja jopa fysioterapeutin hierontapöydällä, ja viikko sitten he olivat livahtaneet päihteiden ja seksuaaliferomonien huuруiselle irstailukiertueelle Elämän virran pakettiautolla.

Pippurinen suoritti 12 askeleen ohjelmaa, ja vaihe, jossa raittiuteen pyrkivä henkilö pyytää henkilökohtaisesti anteeksi kaikilta vahingoittamiltaan ihmisiltä, tarjosi pariskunnalle pakotien gospelräpin työpajasta ja taideterapiasta.

Ja niin he vaelsivat, eivätkä kiirehtineet takaisin, sillä Pippurinen oli aikojen saatossa painanut leimansa pirun monen suomalaisen sieluun ympäri maata.

***

Pippurisen unet olivat sirpaleisia ja levottomia. Tuon tuosta hän kavahti valveille kättään kalvavan tuskan vuoksi, hikoillen ja samalla vilusta väristen. Hän väänteledi ja yritti haparoida takaisin unen syvyyksiin, mutta patjan epätasainen karheus ei tarjonnut myötätuntoa.

Kaia uinaili vatsallaan, pehmeästi kuorsaten. Käsivarsi roikui rentona sängyn reunan yli, merkinä piittaamattomuudesta maailman kolhuja ja Pippurista piinaavaa levottomuutta kohtaan.

Pippurinen nyhti itsensä vapaaksi ympärilleen kiertyneestä aluslakanasta ja nousi istumaan sängyn reunalle. Hän nojasi polviinsa ja hieroi silmiään, joissa hehkui Viagra-tällin jälkeinen puna. Yöpöydällä savukkeiden, sytyttimen, *Hurja länsi*-sarjakuvalehden ja kondomipaketin seurassa lepäsi käpristynyt särkylääkeliуска ja juomalasi, jossa kimalteli tilkka meripihkan-keltaista nestettä.

Pippurinen napsautti pari tablettia kämmenelleen, viskasi ne suuhunsa ja huuhtoi ne alas ryypyllä Wild Turkey -bourbonia. Hän irvisti ja nieleskeli oksennuksen kuriin. Verenpaine oli valah-tanut alas pippelipillereiden vuoksi, ja oli kulunut liian monta tuntia ilman kunnan sapuskaa. Nälkä ja krapula tanssivat tangoa Pippurisen sisuskaluissa, eikä hän tiennyt, kuinka kauan kaltoin kohdeltu kroppa enää jaksaisi. Mutta ei hän myöskään ollut valmis päästämään kylmää pierua. Ei vielä, eikä Rokki-kukon majatalon kaltaisessa kusiluolassa.

Pippurinen katsoi oikeaa kättään ja puristeli sitä nyrkkiin ja auki. Turvotus jäykisti kudoksia, ja arpikudos kiemurteli iholla tökerönä, kivuliaista muistoista tehtynä taideteoksena. Puristusvoima oli alimmillaan melkein olematon, ja nimetön ja pikku-sormi olivat yhä vinksallaan, mutta käsi oli silti jo hemmetin paljon paremmassa kunnossa kuin mihin hän oli uskonut sen koskaan tulevan.

Hän napautti savukkeen rasiasta ja pisti palamaan. Hotelli-huoneessa ei tietenkään olisi saanut poltella, mutta jo käytävillä leijuva viemärin löyhkä paljasti, ettei respattoman murjun omistajalla ollut kunnianhimoja viiden tähden laatuluokitukseen.

– Mikä hätänä, hani? uninen ääni kysyi. – Etkö sä saa unta?

Pippurinen kohautti harteitaan. Kaia nousi istumaan ja painautui miehen selkää vasten.

– Haluatko, että mä kerron sulle iltasadun?

Pippurinen tyytyi hymähtämään ja vetämään sauhut.

– Tiedätkö miks italialaisilla hetskuilla on pakkomielle peppuseksiin?

Odottamaton puheenaihe sai Pippurisen hörähtämään.

– Herran kiusus...

– Vain arabit on *melkein* yhtä täpissä siihen, ja italiaanoillaki se johtuu uskonnosta, Kaia jatkoi piirrellen sormenpäällään Pippurisen selkään. – Kelaa, et katolinen kirkko on synnyttänyt anaaliryhdynnän kulttuurin, koska mitä muutakaan perserykä loppupeleissä on ku maailman tehokkain ehkäisymuoto? Täysosuma tälle kivikautiselle systeemille, joka änkyröi aborttia ja ehkäisyä vastaan: sekstaa sydämes kyllyydestä ja pysy bestiksenä Jumalan kanssa. Ei ihme, et jotkut pitää paavia Antikristuksena: kortsut bannaamalla tää pyhä isä mahdollisti hivin leviämisen käsiin kehityksimaissa, eikä loppua näy.

Kaia painoi suudelmia Pippurisen hartioihin ja näykkäsi hänen korvalehteään.

– Ja tiesitkö, et Italiasta tulee ihan järkyttävä määrä jynkyä, jossa pannaan nunnia, pappi panee jotain koulutyttöä tai nunna opettaa koulutyttöä panemaan pappia? Ihme, ettei ne jo kuvaa pornoaan Vatikaanissa, Kaia nauroi. – Katolilaiset vähän kipuilee seksin ja kirkon suhteen, mut sellaisia ne on: ne haluaa venyttää sääntöjä, jotka on ensin itse luoneet.

– Elämän virrassa oli päräyttävämpiä luentoja siun aikaan, Pippurinen naurahti.

– Arvaa keneltä mä kuulin tuon? Rocco Siffrediltä.

– Tä?

– Etkö sä tiedä kuka se on?

– Totta kai mie nyt tiiän kuka Rocco Siffredi on, Pippurinen puuskahti. – *Se* ei ollu tossa se suuri mysteeri.

– Joo, mä olin kuvaamassa sen kanssa leffaa Prahassa joskus vuosituhanen alussa, Kaia sanoi kuin asia olisi ollut hänelle täysin yhdentekevä. – Se oli ihan magee äijä. Ainakin silloin. Sen äiti toivo siitä pappia, mut pojasta tuliki anaaliseksiin suur-

mestari. Rocco itse sano, että siitä ei olis koskaan voinu tulla pappia, koska sen jalkojen välissä asui paholainen. Heviä shittiä, mutta niinku mä sanoin: katolilaiset, kirkko ja seksi – yks vitun umppari.

Pippurinen ravisti päätään, heittäytyi selälleen sänkyyn ja tempaisi Kaiian kainaloonsa.

– Annas, kun mie kerron siulle oikean iltasadun.

Hän veti savut keuhkoihinsa ja piti tauon antaakseen sanoilleen voimaa.

– Olipa kerran kylä, jonka laitamilla eleli Marko-peikko doginsa kanssa. Markon paikka ois ollu manalassa irstaan ja huonotapaisen väkensä parissa, mut se oli lempee trolli, ja se usko kuuluvansa maan päälle ihmisten pariin. Kylässä asu myös Paula-niminen mimmi, oikee suulperi ihmiseks. Sen sydän oli kosher ja se oli omistautunu eläinten jeesimiselle.

– Mä olen kuullut *Päivänsäteen ja menninkäisen*, Kaia nipisti Pippurista nenänpäästä.

– Turpa rullalle, Pippurinen naurahti. – Eräänä päivänä Markon luupääkoira tössi huolella ja oli oikasta koipensa, mut Paula pelasti sen. No Markohan retkahti Paulaan alta aikayksikön, ja niin uskovitunmatonta kuin se oliki, ni Paulaki säkästy Markoon.

Pippurinen nielaisi ja veti sauhun syvälle keuhkoihinsa yrittäen huuhtoa alas jotain karvasta, joka oli jäänyt kielen päälle.

– Heillä ehti olla ihanaa kullinluikauksen ajan, mutta sitte homma alko levitä ku paska tuulettimeen, koska mikään ei muuttanu sitä faktaa, että Marko ja Paula kuulu aivan eri maailmoihin. Marko ties, että Paulan kuulu löytää vakiohoito omiensa joukosta ja että hukatessaan Paulan Marko missas ainoon mahkunsa vapahdukseen. Niinpä tän mörrinkäisen ei lopulta auttanu muu ku painuu siihe luojattomien paskiaisten ja syntisten lorttojen asuttamaan pimeyteen, johon sen oli pakko myöntää kuuluvansa. *The end.*

- Et kai sä yritä sanoa, että *mä* olen yksi niistä?
- Yksi mistä?
- Syntisistä lorttoista, Kaia kuljetti sormiaan kohti Pippurisen napaa ja naurahti käheästi. – En mä voi olla, koska syntiset lortot ei maistu hunajalta.
- Kultaseni, Pippurinen käänsi huvittuneen katseensa Kaiaan, – hunajanmakunen tai ei, sie oot syntisten lorttojen *kuningatar*, joka suikkarihönkineen ja persepanoineen tsemppaa minnuu koko matkan kivikkoon.
- Kaia käänsi päätään ja katsoi Pippurista suoraan silmiin.
- Tunteeton kusipää.
- Älä jaksa. Jos mie oon saanu siut tuntemaan ittes prinses-saks, niin toinen meistä on pahemman kerran kujalla.
- Kaia hymyili viileästi. – Sä oot oikeassa. Sä *olet* matkalla pohjalle, jonnekin *todella* syvälle ja pimeään paikkaan. Se, jäät-kö sä sinne mätänee vai löydätkö jotain, mikä saa sut nousee vielä takas, jää nähtäväks, mut oli miten oli: *mä* en ole autta-massa sua.
- Nou hätä, Pippurinen puhalsi savua sieraimistaan. – Lähe-tän siulle postikortin.
- Kaian ja Pippurisen välillä väreilevä jännite oli sekoitus molemminpuolista inhoa ja intohimoa. Pippurinen pudotti nat-san juomalasiin ja ojentautui suudellakseen. Kaia peräännty vas-tustellen, mutta Pippurinen otti naista niskasta kiinni ja taivutti tämän päätä. Hän veti Kaian kielen omaan suuhunsa ja puraisi naisen täyteläistä alahuulta. Sitten hän laskeutui alemmas suu-kottaen naisen leukaa, kaulaa ja olkapäätä.
- Miulla on vielä pikkasen likanen olo.
- Käy suihkussa.
- En mie sitä tarkoittanu, Pippurinen suuteli tietään Kaian kaulalta alas kohti povea.
- Kaia sulki silmänsä, nosti kätensä ylös ja ojensi ne päänsä taakse.

– Jos mua ei lasketa, niin ketä sun täytyy seuraavaks hyvittää?

– Kalevi Kiurusaarta, Pippurinen vastasi suudelmien välissä.

– Se asuu Turun saaristossa. Ehditään sinne huomisolaksi.

– Kiurusaari... Kaia sanoi raukeasti. – Miksi se on niin tuttu nimi?

– Satuitko koskaan kattomaan Aura-TV:tä Nelosella?

– Sitä feikkiennustajien ja -selvänäkijöiden kusetusshow'ta?

– Just sitä, Pippurinen siirsi huomionsa jälleen Kaiian toiseen rintaan vuoroin nuolaisten, puraisten ja imaisten sitä. – Kiurusaari oli yks niistä hevosenperseistä. Se kutsu itseään muun muassa valkoiseksi šamaaniksi, näkijä-parantajaksi ja energian välittäjäksi.

Kaia nosti päätään ja katsoi rintojaan hyväilevää miestä.

– Helvettiäkö sä *sille* oot tehny?

– Tää humpuukimestari palkkas miut välikädeks yhteen diiliin monta vuotta sitten, Pippurinen vastasi hyväillessään Kaiian vatsaa ja lantiota. – Se halus ostaa joltain ryssältä ison satsin happoo, sienii ja pilvee. Mie saatoin verottaa vähän rankemalla kädellä.

– Kadutko sä sitä? Kaia vetäisi henkeä ja värähti tuntiessaan kielen kulkevan pientä ympyrää venuskukkulan päällä.

– *Hell no*, Pippurinen pysähtyi ja kohotti katseensa, – mutta mie tiiän, että Kalle-setä on alan miehiä ja että siltä löytyy salestisti priimaa budhaa.

– Beibi... Kaia huokaisi selkä kaarelle jännittyen. – Sä *saat* mut tuntee itseni prinsessaks.

KAKSI

Elämän virran pakettiauto huristi syksyisillä teillä kuin ristiretkeläisten rautainen ratsu yhä syvemmälle pakanoiden maahan. Täydessä loistossaan hehkuvan ruskan värit suorastaan tulvivat ikkunoista sisään. Matka oli vienyt Pippurisen ja Kaian läpi satojen kilometrien, sateen ryöpytysten ja tuulien tuiverruksen. Nyt he kiisivät Saaristotien mutkissa, joiden varrella puut humisivat menneistä, ja niiden välistä vilkkuva, ilta-auringon kultaama meri houkutteli unelmointiin.

Pakettiauto pysähtyi sekametsän reunustaman tien poskeen. Pippurinen riisui aurinkolasit silmiltään, kurotti kättään jalkatilaan ja vetäisi vivusta. Konepelti poksautti vapaaksi. Pippurinen nousi autosta, nosti pellin ja jäi tutkimaan moottoria.

Myös Kaia astui ulos ja venytteli selkäänsä. Ilma oli viileä, ja tuuli kantoi mukanaan meren suolaisuutta ja syksyn kosteuden jälkimakua. Kaia käveli Pippurisen luo Hesen mansikkapirtelöä imeskellen.

– Mitä sä teet?

– Miltä näyttää? Irrotan moottorin ohjausyksikön liittimen.

– Miks?

– Ettei tällä pysty ajaa, Pippurinen suoristi selkensä ja jätti konepellin auki tukitangon varaan. Hän tunki liittimen pilottitakkinsa taskuun ja näytti oikein tyytyväiseltä itseensä.

– Pitääks mun ihan tosissaan kysyä? Kaia loi katseen kulmiensa alta.

– Mie meen Kiurusaaren tönölle ja sie jäät venaa, Pippurinen sanoi. – Koska tässä ei oo pysää tai levähdyspaikkaa, ja kolos-saalisilla ”Ei homoutta kouluihin” ja ”On oikein olla hetero!” -tarroilla kruusattu paku keskellä kaistaa on melkonen spektaakkeli.

Kaia katsahti autoa, eikä voinut olla eri mieltä.

– Mutta, Pippurinen jatkoi ovelasti, – jos pelti on pystyssä, niin se muuttuuki näkymättömäks. Tai no – niin näkymättömäks ku tällanen provobiili voi muuttua.

– Mitä jos joku laupias samarialainen pysähtyy ja tarjoo apua?

– Turussa? Et oo tosissas, Pippurinen nauroi. – No, jos sel-lanen ihme kävis, niin ellei se maanteiden ritari osaa pierasta jostain varaosaliitintä, niin se ei saa tätä paskaläjää käyntiin hyvällä tahdollakaan, elii...

– Joojoo, hiffasin, Kaia nyökkäili.

– Sanot, että oot jo soittanu tiepalveluun, niin Herra Hyvän-tekijä jättää siut rauhaan.

– Ja mistä sä tiedät, että se on Herra?

– Se nyt on vaan sellanen hantsi, Pippurinen virnisti.

Kaialla oli yllään öljynkiiltävät tekonahkalegginsit ja var-taloa myötäilevä toppi, jossa rintojen yli kulki teksti *Mommy's Little Slut*.

– Mitä mun on tarkoitus tehdä sillä aikaa?

– Mikä kuusvuotias sie oot? Pippurinen parahti. – Ei oo miun rasti. Kunhan et postaile someen mitää ”hästääg Ritsaa-massaKamaaMarkoPippurisenKaa”.

– Sä se osaat tarjota naiselle hauskan illan, Kaia tuhahti hap-pamasti.

– Nää mitkään treffit oo. Halluutsie, että mie käyn niitä aineita, vai jäänkö jauhaa siun kaa paskaa jostain Temppareista?

Siinä on siulle iha tarpeeks tekemistä, että vahtaat tietä ja vapaat, jos kytät pysähtyy kyselee tai tulee jotain muuta hämyä.

– Miten kauan sulla siellä menee?

– Mistä mie sen voin tietää? Riippuu pitkälti siitä, miten Kiurusaari suhtautuu jälleennäkemiseen ja meitsin hyvitysaikeisiin – puhumattakaan visiitistä sen stääshillä. Voi olla, että ehdit lukee viikon Kääk-juorut pariin, kolmeen kertaan.

– Jumalauta, että sä osaat halutessas olla varsinainen dikki.

– Älä aja hitaalla, nii ei tartte möykätä, Pippurinen virnisti ja vilkaisi Kaian kädessä olevaa pahvimukia. – Pistäs huikat sheikistä.

– *Fuck you*, Kaia naurahti leukaansa kohottaen. Hän katsoi Pippurista silmiin, sulki huulensa pillin ympärille ja imi pak-sua, makeaa pirtelöä hitaasti, varmistaen, että jokainen nautin-non elämys kuvastui hänen kasvoillaan.

Pippurisen syke kiihtyi. Hiki kihosi iholle ja teki kämmenet tahmeiksi.

Kaia nuolaisi alahuulelleen jääneet makean nesteen pisarat. Pippurinen seurasi lipaisua ja tunsi kielensä tarttuvan kitalka-keen ja nivustensa jännittyvän. Silmänräpäyksessä he tarrautuivat toisiinsa. Muki putosi ja pirtelö räiskähti asfaltille. Kaia puristi Pippurisen takamusta, ja he suutelivat nälkäisesti ja himokkaasti, ajasta ja paikasta välittämättä.

– Okei, paussipaussipaussi... Pippurinen huohotti ja vetäytyi kauemmas koettaen saada hengityksensä tasaantumaan. – Jesus sentään, mejän täytyy nyt ihan oikeesti skarpata.

Kaian rinta kohoili halun kuumottaessa hänen poskiaan. Pippurinen haroi hiuksiaan, hieroi kasvojaan ja ravisteli itseään. Hän veti nenän kautta ilmaa sisään, puhalsi suun kautta ulos ja sanoi päättäväisesti: – Mie meen nyt.

Pippurinen ehti ottaa pari askelta, kun hän pysähtyi ja ryhtyi taputtelemaan taskujaan.

– Helvetin helvetti...

– Mitä nyt?
– Unohin allergianapit.
– Mihin sä niitä?
– Kiurusaarella oli sellanen pitkäkarvanen lyttyturpakissanrotjake, Pippurinen raapi harmistuneena niskaansa. – Mikä hitto sen nimi oli? Ula... Juma... Muna... Luna!

– Kaatuuks tää nyt yhteen vitun kissaan? Kaia taivutti päätänsä.

– Se elukka pölis ku perkele! Miun silmät turpos umpeen, henki vinku ja kolvi vuosi kaks päivää ku sulhaspojan mulkku.

– Se on kissaihminen, paljo välii.

– Yhenkään miehen ei pitäis olla kissaihminen! Oikeesti, minkälaisella *äijällä* on kissa lemmikkinä?

– Uhriudutko sä tosissas yhden tuhman kissimirrin takia? Kaia liu'utti kätensä rinnoilleen ja puristi niitä yhteen. Nännit erottuivat selvästi ohuen topin läpi. – Vai teetkö sä toisen iloseks?

Himo humahti liekkiin Pippurisen suonissa. He rysähtivät pakettiauton kylkeä vasten muhinoiden kuin viimeistä päivää. Kaia kietoi säärensä Pippurisen vyötärön ympärille, tunki miehen kiihottuneen ja hieroi itseään pullistumaa vasten. Sitteen hän työnsi Pippurisen kauemmas ja näki lihaksen nykivän miehen leualla.

– Vai meenks mä? Mä tuun kato juttuu kissojen kaa, mä olen aina halunnu sellasen.

Pippurinen päästi alkukantaisen murahduksen. Kaia kumartui antamaan vielä yhden kiusoittelevan suudelman ja kuiskasi: – Sitähän mäkin.

– Okei, nyt. *Nyt* mie meen, Pippurinen komensi itseään ja liukasteli pirtelössä. – Keskity, senkin kiimapöhö. Keskity!

Pippurinen perääntyi kivikovan erektion pullottaessa housuisaan ja läpsi itseään poskelle. Hän vilkaisi vielä kerran epämääräisesti Kaiian suuntaan ja elehti käsillään.

– Ota rennosti! Syö ne loput ranet! Ja pue päälles joku huppari tai jotain, jookko?

Kaia nojasi päänsä pakettiauton kylkeen ja huokaisi syvään. Hänen yläpuolellaan luki: ”Osoita katumusta, usko Jeesukseen.”

Kalevi Kiurusaaren rinteeseen rakennettu ekotalo lepäsi tukevasti kallion päällä. Se ei ainoastaan sulautunut luontoon, vaan oli osa sitä. Kalteva viherkatto rehotti kuin villiintynyt niitty: paksun sammaleen keskellä kukki muun muassa ahomansikkaa ja ketoneilikkaa ja erilaisia ruohoja.

Talon sijainti meren rannalla oli haettu taikavarpujen avulla siten, että se sijaitsi niin kutsulla ley-linjalla, tarkemmin sanottuna ”Kosmisen viisauden ley-linjalla”.

Ihmisen meridiaanien tapaan myös maapallolla väitettiin olevan omat korkeavärahteiset energialinjansa. Nämä linjat – metafyyssisten yhteenliittymien joukko – kiersivät planeettaa pitkin poikin muodostaen jonkinlaisen luonnonenergiaverkoston. Ne olivat kilometrien pituisia suorita linjoja erilaisten pyhien ja historiallisten muinaisjäännösten välillä, ja niiden merkityksestä käytiin kiivasta keskustelua: näennäistieteellisten oppien mukaan nämä henkistaustaiset ley-linjat olivat yliluonnollisten voimien kanavia, jotka muinaisihminen oli merkinnyt kulttipaikkojen rakennelmin. Historioitsijat puolestaan pitivät niiden käsitettä pelkkänä humpuukina.

Pippurinen asteli pihaan vievää polkua ohittaen maakellarin, mustikkamättäät ja parinsadan neliön kokoisen kasvimaan. Kiurusaaren harmaantunut asumus ei niinkään huutanut katsojalleen – se *kuiskasi* tarinoitaan hiljaisina huminoina, kun lehdet kahisivat puissa ja meri liplatti lähellä.

Pippurinen nousi ulkoterassille ja koputti oveen. Ei vastaus-ta. Hän oli juuri aikeissa iskeä kouransa ovenkahvaan, kun takaa kajahti huuto.

– Pöö!

Pippurinen kiljahti ja pyörähti ympäri. Kaia seisoi hänen takanaan, viattomasti vilkutellen ja ilkkurisesti virnistellen.

– Jukoliste, Pippurinen puuskahti ja nojasi terassikatoksen kaiteeseen. – Oli nimittäin laaki lähellä, kiusus sentään...

– Ei jaksanu odottaa, Kaia totesi ja otti muutaman askeleen kauemmas saadakseen paremman näkymän taloon. Hän riisui aurinkolasinsa ja tähyili ikkunoihin. – On kyl omituinen mörskä... Näkyykö siellä mitään?

– Noup.

– Entä jos se ei oo kotona? Miten me päästään sisään? Osaat-sä tiirikoida oven?

– Elähä hättäile, Pippurinen heilautti kättään. – Vuotellaan nyt kotvasen aikaa.

– Mitä se tarkoittaa? Että feidataan koko paska? Että ajettiin neljäsataa kilsaa turhan takia?

– Hei! Pippurinen ärähti. – Se on *kokonaan* eri palloveli, jos me murtaudutaan jonkun kotiin keissaamaan aineita. Siinä tapauksessa me joudutaan sumplii koko jatkoplanssi uusiks.

– No oletsä ees kokeillu ovea, pöljä? Kaia kohotti kulmiaan.

Pippurinen nappasi ovenkahvasta kiinni ja veti. Ovi avautui narahtaen. Hän vilkaisi Kaiaa, joka vain kohautti harteitaan välinpitämättömänä. Pippurinen työnsi päänsä ovenraosta ja tähyili hämäärään olohuoneeseen. Vastään tulvahti vanhanpuoleinen tuoksu: meren suolaa sekoittuneena nahkakantisten kirjojen tunkkaiseen aromiin.

– Jou, Kiurusaari!

Ei vastausta.

– Kalevi! Ootsie himassa? Täällä huutelee siun vanha kamu, Pippurisen Marko!

Kun vastausta ei edelleenkään kuulunut, Kaia kiilasi ohi sisään.

– Pitää päästä veskiin, sorii.

MIELENI MINUN TEKISI LÄHTEÄ KOKEILEMAHAN: HAKA YLLÄ, TURSO ALLA, KAUKANA KALEVA ITSE!

Etsivätoimisto Hakan toimilupa on hyllytetty, mutta se ei estä Julia Noussairia ja Marko Pippurista hankkiutumasta ongelmiin.

Kuvanveistäjä Tapani Kaplas sieppaa lapsenlapsensa, 12-vuotiaan Aniellan, ja katoaa jäljettämiin. Haka saa tehtäväkseen etsiä karkulaiset ja selvittää, mitä suomalaiseseen mytologiaan hurahtaneella Kaplaksella on oikein mielessään. Kalmolaskuri alkaa raksuttaa, kun Noussair ja Pippurinen löytävät itsensä keskeltä juonittelua, jonka keskiössä kytee myytti muinaisista jättiläisistä: Kalevalan sankaritaruja innoittaneista Kalevanpojista. Nyt viimeisen jättiläisen perintöä tavoittelee salaperäinen Wäinö Ukonvuori. Hän haluaa valjastaa muinaiset salaisuudet pahan voimien käyttöön. Mutta mitä roolia suunnitelmassa näyttelee vauvana itärajan takaa adoptoitu Aniella?

Tehokaksikko Noussair ja Pippurinen joutuu elämänsä pyöritykseen – seikkailuun ja vaaroihin, joista selvitäkseen kaksikon taidot, kekseliäisyys ja ystävyys pistetään ennen kokemattomalle koetukselle. Näin pelottavaa vastustajaa he eivät ole vielä koskaan kohdanneet ja pelin henki onkin alusta asti selvä: onnistuminen tai kuolema.

ISBN 978-952-382-852-0

KL 84.2